

Sunuş

IA Fatma Yılmaz
Yayın Kurulu Başkanı
fyakademi@gmail.com

40 SAYININ HATIRI!

Değerli satrançseverler,
Kültürümüzde bazı sayılar özel önem taşır, 1, 3, 7, 40,41, 1001 gibi... Bir evin bir kızı olur da 2 kızı olmaz, 3 gün 3 gece, 7 gün 7 gece düğün yapılır da 4 gün 4 gece ya da 10 gün 10 gece yapılmaz... Toplum olarak 1001 gece masallarını severken, 41 kere maşallah der, birlikte içilen kahvenin 40 yıl hatırını gönderiz! İşte böyle bir sayıdayız! 40 sayı! Mavikale 40. sayısında... Dergimiz tam 40 sayıdır okuyucularıyla buluşuyor. Kırk sayıdır satrancımıza dair, dünya satrancına dair güzel haberleri okuyucularına ulaştırırken, satrancımızdaki gelişmelerin de adeta çetelesini tutuyor.

Değerli okuyucularımız,

Bizler, geride kalan tüm sayılarda olduğu gibi 40. sayıyı da özelliğine yakışır yazı yoğunluğu ve birbirinden okunası yazılarla sizlerle buluşturmanın mutluluğunu yaşarken dileriz sizler de yazılardan keyif alır ve de umarız ki aldığınız bu keyfi, hatta daha da fazlasını Mavikale'yi daha iyiye taşıma konusundaki görüş ve önerilerinizi, bizlerle paylaşırsınız. Bizler de sizlerden aldığımız geri dönüşlerin ışığında 41 kere maşallah diyeceğimiz bir sonraki sayımızı ve nice yeni sayıları sizlere ulaştırırız.

Değerli satrançseverler,

Dergimizin bir önceki sayısından bu sayıya gelinceye kadar gerek ülkemizde gerekse dünya satranç ailesinde birbirinden güzel, birbirinden heyecanlı turnuvalar yapıldı, bu turnuvalarda yüzlerce çekişmeli maç oynandı. Yazarlarımız bir yandan oynanan bu turnuvaların, maçların haberlerini sizlere ulaştırma çabasında olurken diğer yandan da eğitim ve sanat yazılarıyla dergimize ayrı bir zenginlik ayrı bir kalıcılık kazandırdılar.

Güncel haberlerden 2019 Türkiye Şampiyonası, FIDE Engelliler Kupası ve Roma Açık'ı FM Tarık Selbes yazarken, Türkiye Küçükler ve Yıldızlar Şampiyonası'nın Küçükler bölümünü FM Yasin Emrah Yağız, Yıldızlar bölümünü FT Doğa Cihan Göksel bizler için kaleme aldı. Türkiye Emektarlar Şampiyonası Muhittin Büker,

2020 Türkiye Kupası, Montebelluna Satranç Festivali ve Avrupa Hızlı ve Yıldırım Şampiyonaları Mert Tırak, Dünya Hızlı Satranç Şampiyonası Türkiye satrancımızın usta yorumcusu IM Can Arduman, 4. Mersin Uluslararası Açık Satranç Turnuvası IM Meylis Annaberdiyev, Konyaaltı Açık Satranç Turnuvası GM Kıvanç Haznedaroğlu, 3. Başkent Üniversitesi Satranç Turnuvası İbrahim Ege Bulduk kalemiyle sayfalarımıza taşınırken, GM Mustafa Yılmaz birinci ile eş puanla 7. olduğu Cebeli Tarık haberini okuyucularımızla buluşturdu.

Sürekli yazarlarımızdan WGM Betül Cemre Yıldız Kadioğlu Kalelerin Gücü'nü köşesine taşırken, Söyleşe Söyleşe ve Ustaca köşelerimizde Başantrenör, IA Mustafa Sabri Koçak IA Fatma Yılmaz'ın konuştu.

İlk sayımızdan bu sayıya her sayıya yazı hazırlama başarı ve özverisini gösteren Prof. Dr. Ergin Çiftçi Satranç ve Sanat köşesinde Fahim filmi için tanıtırken, Kazancı Bulun köşesinde Fahim filminin kahramanı Fahim Mohammad'ın maçlarından seçtiği diyagramlarla çıkıyor karşımıza.

IA Müslim Ersoy, Satranç Tahtasında Simetri ve Asimetri yazısıyla renkli yazılar dizisine bir yenisini eklerken, IA Tahsin Aktar FIDE Yarışmalar Genel Yönergesi ile kural bilginizi canlı tutmaya devam ediyor.

İlker Pazarcioglu, Dahi Doğulmaz, Olunur yazısında Polgar ailesini adeta dergimize konuk ederken, WIM Nilüfer Çınar Çorlulu Puanlı Satranç ile bizleri ratingimizi ölçmeye davet ediyor.

Değerli okuyucularımız,

Büyük özverilerle hazırlanan dergimizi diliyoruz ki sizler de keyifle okursunuz. Daha büyük keyifle okuyacağımız nice sayılara ulaşmamızın yolunun düşünce alışverişinden geçtiğinin bilinciyle de bir yandan dergimizi okurken bir yandan da küçük küçük notlar alıp hatta not almakla da kalmayıp aldığınız notları bizlerle paylaşmayı ihmal etmezsiniz.

Ne de olsa kırk sayının hatırı var.

Keyifli okumalar ve satrançlı, sağlıklı günler dileriz.

ULUSLARARASI HAKEM, BAŞANTRENÖR SABRİ KOÇAK

Sabri Koçak, 1997 Cumhurbaşkanlığı Kupası, Ankara.

Fatma Yılmaz

Uluslararası Hakem ve
Antrenör
fyakademi@gmail.com

Hocam, sizi Ankara satrancının her alanından ve Türkiye emektarlarından tanıyoruz. Oyunculuk, hakemlik, antrenörlük, 8 yıl TSF Yayın Kurulu başkanlığı, Mavikale'nin yoktan var edilmesi... Kendinizden bildikleriniz, büyüklerinizden dinledikleriniz... Ankara satranç tarihimiz gibisiniz desek, yanlış olmaz! Emektarlardaki emeğiniz aynı şekilde!

Bende de emeğiniz çok, sizi

ilk kez resmi görevli olmadan hakem olarak katıldığım Türkiye Satranç Ligi (günümüzdeki İş Bankası Ligi)'nin başhakemi olarak gördüm, sonrasında sizin desteğinizle, ortaklaşa pek çok çalışma, turnuvalar, eğitimler, Mavikale... Her bir alanda bana hep destek oldunuz, bir şeyler sormak istediğimde aklıma gelen ilk isimlerden biriydiniz. Soğukkanlı, sevecen, bilgili, hoşgörülü tavrınızla da benim açımdan çok iyi bir modeldiniz. Üstelik bütün bunları yaparken son derece mütevazı idiniz, öyle ki farklı ortamlarda tanıklık ettiğim hiyerarşik düzenden söz ettiğimde siz "Elbette her yerde var!" dediğinizde ben artık ulusal hakemdim, o güne kadar sizden yana hiç hissetmediğim gibi sonrasında da hiyerarşiye dair en küçük bir şey hissettirmediniz. Bu anlamda da iyi bir örnektiniz, "Saygınsanız, insanlar adınızın önündeki etiketlerden bağımsız size zaten saygı duyar!" der gibiydiniz.

Saydığım, saymadığım özelliklerinizle bugüne kadar bana sunduğunuz destekler için sonsuz teşekkürlerimi iletmek isterim. Sadece bana değil satrancın, yaşamın her alanında hayatına dokunduğunuz, yön verdiğiniz her bir birey adına diyorum ki sağ olun!

Evet, artık söz büyüğün diyelim, sizi ve Ankara satrancımızı, emektarlarımızı sizin sözlerinizle tanıyalım. Bildiğimiz, bilmediğimiz yönleriyle kimdir Mustafa Sabri Koçak? Kaç yaşındadır, hangi okullarda eğitim almıştır, aile yapısı nasıldır, geçmişten günümüze, kimleri eğitmiş, hangi anıları kendinde biriktirmiştir?

1955 Sarız doğumluyum. 6 yaşından beri Ankara'da yaşıyorum. Sırasıyla ilk, orta ve lise eğitimimi Sarar İlkokulu, Atatürk Lisesi ve Kurtuluş Lisesi'nde tamamladım. O zamanki adıyla Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Basın Yayın Yüksekokulu'ndan 1980'de mezun oldum. 1992'de burası SBF'den ayrılıp İletişim Fakültesi oldu. Mezuniyet sonrasında bir süre reklamcılık sektöründe çalıştım. 1985'te evlendim, 1990'da oğlumuz doğdu. Tek çocukla yetindik. 1986'da Ankara Üniversitesi Rektörlüğü Basın ve Halkla İlişkiler biriminde göreve başladım. 1996'da İletişim Fakültesi'ne geçtim. Burada derslere girmeye başladım. Yine bu süreçte Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Sosyal Bilimler ve Çevre Anabilim Dalında yüksek lisans ve doktora eğitimimi tamamladım. 2013'te emekli oldum.

Gelelim satranca! Çocukluk yıllarınızda satranç günümüzdeki gibi yaygın değildir. Siz satrançtan nasıl haberdar oldunuz, satranç oynamaya kimin aracılığıyla ne zaman başladınız?

Satranç lise ikinci sınıfın dönem sonunda gittiğim bir yaz tatilinde öğrendim. Deniz kenarında otururken bir ortaokul öğrencisi koltuğunun altında satranç takımı dolaşıyordu. Gözüne beni kestirdi ve bana maç teklif etti. Tam olarak bilmediğimi söyledim. Çünkü kısa bir süre önce de mahalleden bir arkadaşım bu oyundan bahsetmiş ve şöyle böyle oynanıyor diye kendince tarif etmişti, benim bilgim de ondan ibaretti. Çocuk oturdu bana bir güzel anlattı. Çabuk kavramıştım onunla oynayabiliyor hatta iyi de rakip oluyordum. Tatil bitip eve dönünce satranç da tatilde kalmış oldu. Ama o yıl Fischer – Spassky Dünya Şampiyonluğu unvan maçı vardı. Biz düzenli gazete okuyan bir aileydik. Bu unvan maçı gazetelerde boy boy yer aldı. Maçın ertesi günü, oyunlara resimleriyle birlikte gazetelerde yer veriliyordu. Ben de oyunlara bakmak istedim. Ama ne satranç takımım vardı ne de notasyon bilgim.

Önce oyuncak takımlardan, altlığı küçük kartondan, taşları boş plastik olandan bir takım aldım. Zaten başka seçenek de bulamamıştım. Sonra maçları tahta üzerinde çözmeye çalıştım. Amiral battı oyununun notasyonundan esinlenerek tahta üzerinde taşları oynatmayı başardım. Bir şeyi anlamamıştım: 0-0. Herhalde bu da herkesin oyun sırasında bir kez pas geçme hakkıdır, dedim ama bu işaretin olduğu yerden sonra hamleler tutmuyordu. Sonradan, satranç bilen amcamın İstanbul'dan ziyareti sırasında bunun rok hamlesi olduğunu öğrendim. Satranca başlama öyküm özetle böyle. Bu unvan maçı sonrası Ankara'da kitap arayışına girdim. O dönem yabancı dilde yayın da satan Tarhan Kitabevi'nde bir İngilizce kitap buldum. İngilizcem yeterli değildi ama olsun ben zaten hamlelere bakıyordum. Aldığım kitabın notasyonu da farklı çıktı. Meğer o da İngiliz notasyonuna göre yazılmış. Zaten klasik kitapların büyük çoğunluğu bu sistemle yazılmıştır. İngiliz notasyonunu anlamam çok sorun olmadı. Cebirsel notasyona göre daha kolay gelmişti. İyi tarafı tahtada sayı ve harflerin olmasına gerek kalmıyordu. Herkes kendi önünden sayıyordu sonuçta! Ben bu kitaptan da bir güzel çalıştım oyunları inceledim.

Sonrasında mahalle arkadaşım Çetin bir gün elinde dört Almanca kitapla çıkageldi. Mahallede lakabı da "Arap Çetin"di. Çok iyi futbol oynardı. Ağabeyini bir trafik kazasında kaybetmişti. "Bu kitaplar senin olsun." diyerek kitapları bana uzattı. Sonradan öğrendim ki ağabeyi Gültekin Ankara şampiyonlarındanmış. Çalışırken kitapların birinin içinden küçük bir kağıt düştü. Üzerinde British Chess Magazin yazıyordu ve adresi. Hemen yazısmaya başladım. O dönem yurtdışından kitap almak için kitap havalesi diye bankaların özel bir kalemi vardı. Bundan yararlanarak oradan bolca kitap aldım. Aşağı yukarı üç dört yıllık bir süreçten bahsediyorum. Üniversite ikinci sınıfa kadar satranç oynayacak kimseye rastlamamıştım. Sonrasında nihayet satranççılarla tanışma fırsatı yakaladım. Bu da tamamen rastlantı sonucu biraz oyalanmak için Kızılay Karanfil sokakta girdiğim Bulvar Kahvesinde mümkün olabildi.

Üç dört yıl, hiç oynamadığınız halde satranç mı çalıştınız?

Evet, satranç zaten sadece bir yarışma dalı değildir. Hamleler keşfetmek, oyun bakmak, kombi-

nezon, problem çözmek, strateji ve plan bulmak da çok zevkli ve tatmin edicidir. Hatta kişi kendi kendisiyle de oynayabilir ki bunu da analiz kapsamında değerlendirebiliriz.

O dönem için hayal gibi olacak ama ben yine de sorayım: Ders aldığınız hoca oldu mu?

Benim satranç oynadığım dönemde böyle bir kavram yoktu diyebilirim. Kitaplardan çalışıyordum. Zaten ilk yıllarda karşıma kim gelse yenebileceğimi düşünüyordum. Ustaların oyunlarını incelerken hamleleri kapatıp kendim bulmaya çalışırdım. Bana göre hamle tutturma oranım yüksekti, bu da özgüvenimi arttırıyordu. Sonra turnuvalara girmeye başlayınca bir de baktım ki meğer herkes iyi oynuyormuş. Durum böyle olunca, süreç içinde gerçeklere zorunlu dönüş yaptım. Ayrıca ben tam bir Ankara oyuncusuydum. Bunu şu bakımdan söylüyorum. Benim oynadığım dönemde, çoğu iyi oyuncu, üniversite okumak için geçici olarak başka illerden özellikle İstanbul'dan Ankara'ya gelen arkadaşlardı. İstanbullular da o dönem satrançta çok güçlüydüler. Her biri Türkiye şampiyonu olabilecek onlarca oyuncuları vardı. Örneğin, Ali İpek, Cem Karadağ, Hür Yasin bu kapsamda Ankara'ya gelmiş olan ilk aklıma gelen isimler. Ben de

1987 Türkiye Birinciliği. Resim alt yazısı Sabri Koçak'tan! "Rakibimin yüzü görünmüyor ama konumdaki Dragon'a bakarak Aşkın Taşan diyebilirim. Bir de Hakan Erdoğan Dragoncuymdu. Arkamdaki masada Suat Atalık görünüyor. Rahat bir şampiyonluk elde etmişti. Henüz hamle yapılmamış olmasına bakarak rakibi Can Yurtseven'i beklemekte olduğunu söyleyebilirim. O zamanlar geç kalma süresi bir saatti ve Yurtseven o turnuvada her tura bir saate yakın geç geliyordu. Atalık'ın arkasında da Rıza Üney'i ve sırtı bize dönük Ali İpek'i belirleyebiliyorum. Ayakta bizi seyreden Ankara'dan kalkıp oyunları seyretmeye gelmiş olan Başsavcı İsmail Malkoç.

Ankaralılar arasında en iyilerden biriydim. Yalnız şöyle bir şey yaşadım: Üniversite iki ya da üçüncü sınıfa geldiğimde o dönemin Ankara'nın en iyi oyuncusu İsmail Doğanuğ ile tanışmıştım. Doğanuğ teorik bilgisi çok iyi bir oyuncuydu. Sessiz sakın görünümünün aksine girişken, konuşmayı çok seven, arkadaş canlısı bir insandı. Yalnızca bir gün onun evinde satranç çalışmak için buluştuk. Oyunlar gösterdi, anlattı anlattı. Ama bu buluşmada benim aklıma iki şey kazınmıştı. Hala unutmam. Birincisi İspanyol Savunmasında "Beyaz filin peşinde koşmak iyi değildir" demişti. Bununla Siyahın Aa5 oynayıp b3'teki beyaz fili kovalamasını kastediyordu. Yani bu hamle c5 sürme amacı dışında her zaman uygulanacak bir fikir değildi. Bir de "Geçer piyon varken başka piyona bakılmaz." demişti. İşe bakın ki yıl 1977, gün geldi Ankara birinciliğinde rakip olduk. Ben siyahla oynuyordum. İspanyol oyununun erken d4 devamyolunda on birinci hamleye geldiğimizde tam da çok mantıklı gibi gözüken bir Aa5 hamlesi vardı. At bu yolla b3'teki beyaz file hücum ediyordu ki bu fil beyaz için değerli bir fildi. Ayrıca Beyazın a3 veya c3'ü sürülü olmadığından at fili alabiliyordu. Yani hamle çekici gözüküyordu. Ama İsmail'in sözleri aklıma geldi. Bu hamleyi yapmadım onun yerine başka hamle aradım ve d5 sürüşünü buldum. Oyun bitip eve gidince ilk işim açılış kitaplarımı karıştırıp doğru mu oynadım diye bakmak oldu. Evet! 11...Aa5 yoktu. 11...d5!? verilmişti. Yani doğru hamleyi bulmuştum. Oyunun devamında da ters renkli filler olmasına karşın bir geçer piyonum olmuştu ve bütün oyunumu bunun üzerine kurarak çok uzun bir oyun olmasına rağmen sonunda kazanmayı başarmıştım. Yani İsmail'in bana öğrettiklerini ona karşı kullanmıştım. Bu bakımdan bir kez karşılıklı çalışma da olsa ondan ders aldım diyebilirim.

Dostları, arkadaşları, öğrencileri Mustafa Sabri Koçak'ı anlatıyor:

Sabri (Koçak) ile bir ortak arkadaşımız sayesinde tanıştık. 1977 Ankara İl Birinciliği turnuvası ikimizin ortak katıldığı ilk turnuvaydı. Birbirimizle oynamadığımız o turnuvada, Sabri 3.-4.'lüğünü paylaşırken, ben 5.-6. sıraları paylaştım.

Sonraki yıllarda bazı turnuvalarda oynadık. 1979 yılında ODTÜ - Siyasal Bilgiler takım maçında 1. masada rakip olduk.

Sabri düzgün karakterli ve ilkeli bir satranççı olarak kendini gösterirdi. Uzun yıllar sonra, Sabri bu defa TSF'nin emektarlar takım yöneticisi olarak görev almaya başladı ve yurt dışına birçok başarılı seyahat gerçekleştirdi.

Halil Nejat Özmen

Satranca yeni başladığım yıllarda Ankara'da satranç kulübü gibi kullandığımız Fatih Kahvehanesine devam ediyordum. Emektar oyuncuların yanısıra bir de benim yaş gurubum oyuncular ve bir üst yaş aralığında karizmatik tavırlarıyla "Kral" lakaplı Sabri Koçak vardı. Enerjik sert stili vardı, çekinirdik ama ne olduysa oyunculuga devam etmedi, idareci olarak yurt dışında bana da eşlik etti sonradan.

Sevgi ve saygılarımla.

İM Suat Soylu
1980 Türkiye Şampiyonu

Sayın Sabri Koçak'ı 1980'li yılların ortalarından itibaren tanıyorum. Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde her sınıftan satranç tutkunu gençler renkli bir satranç grubu oluşturmuştu. Bunların arasında, üniversite düzeyinde yapılan satranç turnuvalarına katılan ve üniversitemizi bireysel ve takım turnuvalarında temsil eden benim gibi öğrencilerin hepsi kendisini yakından tanır. Sabri Koçak bu aktiviteleri takip eder, fotoğraf çeker ve "Ankara Üniversitesinden Haberler Dergisi"nde haber haline getirirdi.

Ama çoğumuz onu Adakale Sokakta bulunan satranç merkezi nedeniyle tanıyorduk. Fakültemize oldukça yakın olan bu mekân biz tıp öğrencileri kadar Ankara'daki farklı üniversitelerden öğrenciler ve kentin satranç tutkunları için de bir cazibe merkeziydi. Her zaman satranç oynayabileceğiniz oyuncular bulabileceğiniz bu merkezde aylık turnuvalar düzenlenirdi. Ankara birinciliğinin de bu mekânda düzenlendiğini hatırlıyorum. Ayrıca hafta sonu çok çekişmeli ve eğlenceli yıldırım turnuvalar yapılırdı.

Sayın Sabri Koçak, Ankara Üniversitesi'nde satranç dersleri verdi ve parlak öğrenciler yetiştir-

di. Ben de bir dönem onlarla birlikte üniversite takımında oynama fırsatı buldum. Federasyon bünyesinde bir satranç dergisi çıkarılması için kolları sıvadiğında da beni dergide yazmam için davet etmişti. Halen yazmakta olduğum Satranç ve Sanat köşesine manevi desteği çok olmuştur. Bu dönemde de şahit olduğum üzere kendisi Türkiye ve özellikle Ankara satranççı için yaşayan bir tarih niteliğindedir. Bu nedenle bu müstesna topluluğa ilişkin anılarını mutlaka yazmalıdır.

Prof. Dr. Ergin Çiftçi

Sabri Bey'le ilk kez 1980'ler ya da 1990'larda bir turnuvada karşılaştık. İspanyol Açılışında iyi olduğumu düşünürdüm ama çok iyi bir oyunla önce bir piyon öne geçti, sonra çok güzel bir oyun sonu ile beni yendi.

Daha sonraki süreçte ayrı illerde olmamızın da etkisiyle sadece turnuvalarda karşılaştık, o hakemliği tercih etmişti ben oyunculukla devam ediyordum. Bu süreç 2008'e kadar sürdü. 2008 Avrupa Emektarlar Şampiyonasına bizlerin başında antrenör olarak geldi. Ama sadece antrenörlük yapmadı, her birimizin her ne ihtiyacı varsa tek tek ilgilendi. Hem o yıl hem sonraki yıllarda hepimize kardeş, evlat, dost, koruyucu oldu. 2020 Türkiye Emektarlar Şampiyonasında da Antalya'da aynı odayı paylaştık!

Yaşımdan dolayı satranççı bırakacağım ama yaşadığım sürece kendisini hep sevgiyle, iyi bir insan, iyi bir dost olarak anacağım.

Salih Muratoğlu
Emektarlar Türkiye Şampiyonu

Ankara satranççı ve Ankara satranççıları başlı başına bir söyleşi belki de bir kitap konusu! O nedenle onları geniş bir zamana öteleyelim ama bildiğim kadarıyla Ankara'nın ilk satranç derneği olan sizin derneğinizden, Ankara Satranç Derneğinden söz eder misiniz?

Kızılırmak, Santral, Bulvar, Fatih Kahveleri ve şimdilerde Taraça... Ankara satranççı kahveden çıkmadı. Bir kez ben denedim yer açmayı, 1987'de

Adakale Sokak'ta bir yer kiralayıp lokal olarak işletmeye başladım. Burada aylık klasik ve hafta sonu hızlı turnuvalar yapardık. Aylık klasik kategori turnuvaları için duvara katılımcı listesi asardık ve katılmak isteyen adını yazardı. Ben her turnuvaya girerdim. En önemli nedenim turnuvaya oyuncu çekmekti. O dönemin en yüksek puanlı oyuncularından biriydim. UKD puanı kazanmak ve benimle boy ölçüşmek, katılımı özendirme bakımından etkili oluyordu. Gelir çok sınırlı olduğundan bu turnuvalarda ben hem oynar hem de hakemlik yapardım. Ancak bir satranç lokalinin gideri, turnuva katılım payı, çay satışı ve sınırlı derslerle baş edilecek gibi değildi. Dernek de destek olamıyordu çünkü aidat ödeyen yoktu. Böyle bir buçuk yıl kadar kira ödeyebildik ama sonra kapatmak zorunda kaldık. Başarısızlıkta bir diğer etken de Ankaralı satranççıların kahveye gitme alışkanlığıydı. Naci San bana "Sabri sana pek gelemiyoruz kusura bakma çünkü kahvenin yeri başka, kahvede insan kamufle oluyor ve biz bağıra çağıra oynamayı da seviyoruz." demişti. Bazı genç arkadaşlar da bizim çay fiyatı ile kahvenin çay fiyatını karşılaştırıp tavır almışlardı. Sonuçta sürdüremeyeceğimi anlayıp kapattım.

Benim Adakale deneyimim diğer girişimcilere cesaret vermişti. Sonradan Ankaralı kadın satranççılarımızdan Emine Sanlı denedi, Yakup Bayram ve Tayfun Haznedaroğlu birlikte denediler, ama hiçbirisi uzun sürmedi, kapandı.

1988'di sanırım Ali İpek Ankara'ya yerleşti. Nurkut İnan ve Nejat Üner'in desteği ve çabalarıyla TED (Türk Eğitim Derneği), Kızılırmak sokaktaki sosyal tesislerinin bir bölümünü satranca ayırdı. Buranın yöneticiliğine de Ali İpek getirildi. Ona bir süre sonra Teoman Ulucan ve İslam Osmanlı katıldı. Buraya kira bile ödenmediği halde yine de bir süre sonra ömrünü tamamladı.

Hocam, ister kahve ister kulüp ister lokal! İnsanın olduğu her yerde yaşama dair yakıştırmalar, benzetmeler var. Bu benzetmeler de beraberinde lakapları getiriyor. Siz "Kral"ınız örneğin... Bu lakap size kimin yakışması?

Eski zamanları hatırlamak kolay değil, yaklaşık bir tarih aralığı verebileceğim, 1977-2005 yılları arasında Fatih Kahvesi Ankaralı satranççıların kulüpleri gibiydi. Satrançtan başka oyunlar

1988, Ulusal Açık Vakıfbank Turnuvası Sabri Koçak, Cem Karadağ ile oynuyor yanlarında Yakup Bayram ve Tayfun Gür oynuyorlar.

oynayan veya yalnızca oturup çay içen pek az insan vardı. Diyebilirim ki gelenlerin yüzde 80'i satranççılardı. Kahve ortamında serbest satranç oynandığı için satrancın eğlence yönü de öne çıkıyordu. Samimiyet artıyor, aramızda takılmalar, şakalaşmalar oluyordu. Bu yönüyle "Fatih"te oyuncular birbirlerine lakap takarlardı. Bu lakapları genelde Sedat Erdem, Kahraman Olgaç, Alparslan İzer, Nurettin Evciler, Malik Çapar, Nejat Üner takıyordu.

Kahraman Olgaç "Kral" yakıştırmasını çok beğenirdi ve sürekli kullandı. Bu yüzden bu lakabı bana Olgaç'ın taktığı sanılır ama benim kral lakabım da Sedat Erdem'den gelir. Neden böyle dediğini aslında ona sormak gerekir. Benim tahmin yürütmem doğru olmaz.

Dönemin önde gelen sporcularından Sedat Erdem anlatıyor:

Fatih Kahvesi, 70'li yılların ortalarından 80'li yılların sonlarına kadar, satrancın yanında sosyal anlamda da apayrı bir dünyaydı, bizler için.

Lakaplara gelince... Ustalarımıza (Naci San, Doğan San, Hüseyin Saltık, Vahit Bey (soyadını hatırlayamadım), Nejat Sunday, Üner kardeşler, Rıza amca (Çoğ üstün bir şah demesiyle ünlüydü) lakap takmak haddimize bile değildi ama arkadaşlarımızın da yakıştırmalarımızdan ve yakıştırmalara bağlı olarak taktığımız lakaplardan kurtuluşları yoktu.

Sabri Koçak'ın "Kral" lakabı da o dönemden kalmadır. Mithat Cihanoğlu ve benim tarafımdan hem dönemin en iyi oyuncularından biri olduğu

hem de bizim takılmalarımıza asil bir yaklaşımla karşılık verdiği için içten gelen bir yakıştırmaydı. Bu yakıştırmamızdan dolayı daha üst düzeyli oyuncuların kıskanarak "O mu Kral, yoksa ben mi?" diye serzenişte bulunanlar bile vardı.

O günleri ve oradaki bütün arkadaşlarımı sevgi ve saygıyla anıyorum.

Yeniden o dönemin resmi ortamına dönelim. O dönemlerde hangi turnuvalar yapılıyordu?

Turnuvalar çok kısıtlıydı. Senede bir Ankara birinciliği seçmeleri onun arkasından da Ankara birinciliği yapılırdı. Başka turnuva yoktu. Ben ASD'yi kurduktan sonra her ay bir turnuva yaptık. Turnuvaları da o ayın adıyla isimlendiriyorduk.

Peki, sayılı sayıdaki bu turnuvalarda elde ettiğiniz başarılar?

İlk kez katıldığım 1977 Ankara Birinciliği Seçmelerinde 6 galibiyet bir beraberlik ile birinci oldum. Finalde de üçüncü oldum. Ankara dışına pek çıkamadım. Benim bireysel olanaklarım da dönemin koşulları da buna pek elvermiyordu. Satranç hayatımın büyük bölümü Ankara'da geçti. Ankara birinciliklerinde çok sayıda ikincilik ve üçüncülük elde ettim ama bir türlü şampiyon olamadım. İki ulusal ödüllü turnuvada dördüncülük elde ettim, yıl içinde düzenlenen aylık turnuvalarda çok sayıda birinciliğim oldu. Üniversitedeyken Siyasal Bilgiler Fakültesi kampüsünde bir turnuva yapıldı. Turnuvaya ilgi büyüktü. Çünkü hocalar da yarışmaya katılmıştı. Dönemin ünlü hocaları Taner Timur, Türker Alkan, Yavuz Sabuncu, Salih Ak aynı zamanda güçlü satranççılardı. Siyasal Bilgiler Fakültesi'nin "Seha Meray" salonunda bu hocalarımız satranç oynarlardı. Bu adeta SBF'nin bir geleneği idi. Tabii genç, iddialı öğrenci oyuncular da vardı. Bu turnuvayı birinci bitirmiştik. Dönemin gazeteleri de büyük ilgi gösterdi. Boy boy resimlerim çıktı. Adımı yanlış yazmışlardı ama ne yapalım ben bendim. Bu turnuvanın organizatörü kimdi tahmin edebilir misiniz? Hulki Cevizoğlu! O dönem kendisi de SBF'de öğrenciydi. Devamında iyi arkadaş olduk. Hulki mezuniyet sonrası Hürriyet'te çalışmaya başladı. Bizim kimi satranç haberlerimize de sütunlarında yer verirdi.

Dünya Emektarlar Takım Şampiyonası, Sabri Koçak, Kahraman Olgaç, Hayri Özbilen, Cem Pekün, Salih Muratoğlu, Dresden, 2008

Daha sonrasında oyunculuğa uzun süre ara verdim. Yıllar sonra 2015'te uluslararası iki maç yapma fırsatı buldum. Birinde çok güzel kazandım. Oyunum adeta bir satranç klasiği gibiydi çok keyif aldım. İkinci maçında ise çok uğraşmama karşın berabere konumu bozmadım. Hatta rakibim üç kez berabere teklif etti. Ben konuşmadan hamle yaparak reddediyordum. O sandı ki ben anlamıyorum. Sonunda notasyon kağıdına eşit işaret koyarak bana gösterdi. Konum da artık iyice ölü beraberlik olmuştu. Kabul ettim ve rahatladı. Konumu niye bu kadar zorladım, çünkü takım olarak yarım puana ihtiyacımız vardı ve konumu sadeleşmiş ve eşit olan bir arkadaşımız da kaybetmişti. Başka gelecek yarım puan da yoktu. Oysa yarım puan daha alabilseydik ödül kazanacaktık, işte bu nedenle maçtan bir yarım puan daha çıkarabilir miyim gayretindeydim ama olmamıştı.

Gelelim 1991 sonrasında... Federasyon uzun uğraşlar sonrasında devlet çatısı altına girer. Peki, siz 1991 sonrasında hangi görevleri üstlendiniz?

Sanırım yıl 1992 idi, o dönem Ankara'ya yerleşen ve TED Satranç Merkezi müdürü olarak çalışan Ali İpek, TED Sosyal Tesislerinde Türkiye birinciliğine ev sahipliği yapmak istedi. Ali İpek çok titiz bir arkadaşımızdı. Sorunsuz bir turnuva olsun istiyordu. Ancak bizim satranç topluluğunda turnuvalarda münakaşa çıkarmaya eğilimli de az oyuncu yoktur. Bunlardan da çekiniyordu. Bir gün bana geldi ve "Sabri, bunlar seni dinlerler, sen oynama gel bu turnuvanın başhakemi ol

dedi.” Kabul ettim. Böylece yeni dönem Türkiye şampiyonasının ilk başhakemi oldum. Profesyonel hakemlik maceram böyle başladı. Sonrasında da hakemliğe devam etmek işime geldi. Çünkü artık satranç çalışacak, hazırlık yapacak zaman bulmakta çok zorlanıyordum. Çalışmayınca da turnuvalarda kaçınılmaz olarak başarısız oluyordum. Hem bundan kaçınmak hem yine camia içinde kalmak için hakemlik iyi bir seçenektir. Diğer yandan artık gönüllülük dönemi de bitmişti. Federasyon üstlendiğiniz görevler için size ödeye yapıyordu. Kuşkusuz bu da bir nedendi.

Antrenörlüğünüz? Eğitim verdiğiniz çocuklar, gençler içinde satrançta belirli bir düzeye gelen ve satrancı profesyonel olarak sürdüren var mı?

Çok var elbette, hatta satranç antrenörlüğü yapanlar da var ama satranç eğitimleri tek hocalı değil, çocuklar, gençler bugün bir antrenörden yarın başka bir antrenörden eğitim alabiliyorlar. O nedenle burada isim vermeyi doğru bulmuyorum.

Ve ömrünüzün 10 yılı, Türkiye emektarlar?

2007’ye geldiğimizde Türkiye Satranç Federasyonu emektarlar kategorisinde de uluslararası alanda yarışmalara katılma yönünde karar aldı. Aynı zamanda takımın oluşturulması, yarışmalar için gerekli hazırlıkların yapılması ve bu dallarda Türkiye birinciliklerinin düzenlenmesi konusunda sorumluluk aldım. Bu görevim 2017 yılına kadar sürdü. İlginç bir görevdi, hiçbirinde sorun yaşamadık. Yalnızca birinde Salih Muratoğlu Avrupa dördüncüsü oldu. Diğerlerinde derece alamadık. Ama ben zaten derece beklemiyordum çünkü açık kategoriydi ve dünya çapında çok güçlü oyuncular katılıyordu. Örneğin defalarca efsane Korchnoi’yi seyretme fırsatı yakaladım. Takımımızdan Ateş Ülker de onunla oynama fırsatı buldu. Bize de bir ara antrenörlüğe gelen Vasiukov neredeyse bütün emektar turnuvalarına katılıyordu. Böyle devlerin arasından madalyaya nasıl uzanacaksınız? Emehtarların uluslararası yarışmalara gönderilmesi son derece yerinde bir karardı. Bu satrançseverlere yeni hedefler veriyordu ve bu spora gönül verenler böylece umutlarını hiç yitirmeyeceklerdi. Ayrıca bilgi, deneyim ve kültürün aktarılması da büyük önem taşıyor. Bunun dışında yıllardır bu spor dalının içinde emek vermiş insanların ödüllendirilmesi de gerekiyordu bence. Uluslararası emektarlar ya-

rışmasında emektar arkadaşlarımla birbirinden güzel anılar yaşadım. Hepimiz bu yarışmalardan büyük keyif aldık ve “iyi ki satranççı olmuşuz!” dedik. Bu çok önemliydi. İlk yarışmamıza İlhan Onat, Hayri Özbilen, Kahraman Olgaç ile katılmıştık. Bu yarışmanın beni gururlandıran yanı özellikle İlhan Onat ile olan öyküm. İlhan Bey Türkiye’nin Nevzat Süer ile birlikte ilk uluslararası ustası. Ben Ankara dışına pek çıkmadığım için Ankara dışında çok tanınır değildim. Zaten İlhan Bey ile aynı kuşak oyuncu da değildik. Bu yüzden İlhan Bey başlangıçta “Kahraman Olgaç ve Hayri Özbilen’in bana olan güvenlerine kaygı ile yaklaşıyordu. Açıkçası benim antrenör olabilecek güçte biri olduğum konusunda şüpheleri vardı. Hatta ilk analizlerde adeta beni imtihan ediyordu ama bulduğum hamlelere de şaşırıyordu “Aferin!” diyordu. Gelişmelere bakınca sınavlarda başarılı olmuşum diyebilirim. Tur öncesi ve tur sonrası çalışmalarımız ve analizlerimiz ilerledikçe bakışı süratle değişti. O kadar ki akşam yemekten sonra yaptığımız çalışmalarda Kahraman Bey’le sen daha çok süre aldın ben daha az çalıştım diye münakaşa etmeye başladılar. İlhan bey çok iddialı olmadığı halde beni fazla meşgul ettiği için Kahraman Olgaç’a kızılıyordu. Hayri Bey onlar için kendini feda ediyor genellikle sıra ona geldiğinde “Sabri Bey sen yoruldu, benim de uyukum geldi” diyerek çalışmadan feragat ediyordu. İlhan Onat hayatın her alanında genel olarak olumsuzlukları görmeye eğilimli bir kişiydi. Bu oyununa da yansiyordu. Asla risk almak istemiyordu. Konumsal oyunun kendisini risklerden koruyacağına inanıyordu hatta takıntılıydı. Ben ise onun bu takıntısını yıkmaya çalışıyordum. Sonrasında olanlara, ancak onu tanıyanlar anlam verip şaşıracaktı. İlhan Bey her konuda fikrimi sorar oldu. Hatta dönüşümüzden sonra ara ara beni telefonla aradı, irtibat kurdu. Bir olmazı başarmıştım, İlhan Onat ile yakın dost ve arkadaş olmuşum. Ne yazık ki bu şampiyonadan kısa süre sonra Onat aramızdan ayrıldı. Bende yalnızca anısı kaldı. Yaklaşık 10 yıllık görevim boyunca anlatacak böyle çok anım oldu. Çoğu yukardaki gibi ilginç iz bırakan anılar. Ama hepsini aktarmaya kalksam onlar da kitap olur.

Ben de İlhan Onat’ı İzmir’de, evinde, ziyaret ederek Söyleşe Söyleşe’ye konuk etmişim! Okuyucularımız kendisi ile ilgili daha detaylı bilgiye söyleşimizden ulaşabilirler.

Ön sıra soldan: Hulusi Cihangir, Sabri Koçak, Serkan Köse, Aydın Duman, Ata Seçer; arka sıra soldan: Tarkan Küçümenler, Serkan Koç, Faruk Keler, Ozan Çapan (FIDE Antrenör Semineri, Berlin, 2007)

Dostları, arkadaşları, öğrencileri Mustafa Sabri Koçak’ı anlatıyor:

“Sporcu, antrenör, hakem hangi özelliğiyle anarsak analım Sabri Koçak ilkeli duruşuyla öne çıkar, unvanlarını sonra anarsınız. Federasyonun kuruluş yıllarından sonra tanıdım kendisini, hakem-sporcu iletişimi içinde. Türkiye şampiyonalarında görür olmuştum. Kurallara uyan, uygulayan yanıyla dikkatimi çekmişti. Bu düzeyde gelişmişti iletişimimiz.

Federasyon olarak sürekli bir dergi çıkaralım düşüncesindeydik, amatörce bir şeyler yapmak istesek de olacak gibi değildi, başlı başına bir işti bu. Aradım. “Hocam bu iş sizin işiniz, nasıl yaparsak bu işin altından kalkarız?” Bizi kırmadı, hiç düşünmeden davetimizi kabul etti. Sonra mı? Mavikale girdi hayatımıza! Ve ben ne zaman Ankara’ya federasyona gelsem masanın başında derginin yazılarıyla uğraşır gördüm kendisini. Kendisine Yayın kurulumuzu, federasyonumuzun sesini “Mavikale’yi emanet etmiştik bir kere, durmak olmazdı... Görev yaptığı sürece de yayın ilkelerini ve içerik üzerindeki titizliğini başarıyla yansıttı. Sevgiyle kal Sabri Hoca...”

IA Tahsin Aktar
TSF Başkan Vekili (2008-2012)

Sabri Koçak ile yıllardır tanışırız. Adana’da bir satranç turnuvasında rahmetli Kahraman Hoca “Biz takım yapıp Avrupa’ya gidiyoruz, sen de katılsana.” diye teklif edince, o senelerde seçme usulü ile seçilen Emektarlar Milli Takımı ile Avrupa’ya gittim. Kahraman Hoca, Hayri Öz-

bilen, Salih Muratoğlu, Metin Kayaman, Ateş Ülker, Ferit Boysan ile seyahatler ettik, satranç oynadık, yakın dost olduk. Tabii bu ekibin o senelerde bir de değişmez kaptanı vardı, o da Sabri Koçak. Sabri’nin emektarlar takımına girmek için henüz yaşı tutmuyordu, ama bize harika kaptanlık yaptı. Sabri benden on yaş küçüktür, yani benim jenerasyonumdan sayılmaz. Ama onu kısaca tarif et deseler, satranç camiası içinde tanıdığım en dürüst, en sağlam, en nitelikli insanlardan biri olarak tarif ederdim. Eski TSF zamanında, Mübin Boysan, Cavit Uzman, Nevzat Süer gibi değerli büyüklerimiz aralarında kimin Federasyon Başkanı olacağını konuşur, tartışır, kararlaştırırlardı. Şimdi yine seçimle değil de bir an için böyle bir şekilde federasyon başkanı seçileceğini farz etsek, ben hiç duraksamadan Sabri’nin başkan olmasını teklif ederdim. Çünkü Sabri’nin federasyon başkanlığını adil ve mükemmel bir şekilde yürüteceğine kesin inanırım.

Cem Pekün
Türkiye Emektarlar Şampiyonu

1986 yılında 15 yaşında kendimi yenilmez bir satranç dâhisi olarak görüyordum. Ve aynı yıl bir gazetede “Nevzat Süer’i Anma Satranç Turnuvası” ilanına rastladım. Ankara Satranç Derneği ...

Sabri Koçak ile ilk karşılaşmamdı. Mavi gözlü, kumral, düzgün diksiyonlu bir beyefendi...

Katıldığım ilk turnuvanın 7 tur sonucunda oynamadan aldığım 1 puan ile hayal kırıklığı yaşasam da “Sabri Koçak” ile özdeşleşen Ankara Satranç Derneği “ASD” satranç hayatımın en güzel dönemini oluşturur. 1986-1989 arasındaki bu dönemin sonunda eli taş tutar oyuncular arasına katılabilmişsem ASD ve Sabri Hocamın sayesinde. Orada tanıdığım bugün birçoğu aramızda olmayan ağabeylerim, Ali İpek, Naci San, Doğan San, Kahraman Olgaç, Süreyya Güleş, Hamdi Aykut ve sayamadıklarım... O yıllarda tanıştığım Nilüfer Çınar Çorlulu, Teoman Ulucan, Kıvanç Haznedaroğlu, Yakup Bayram ve saymakla bitmeyecek değerli sporcu arkadaşlarım...

Satranç hayatımda içimde yapmak istediğim bir şey kaldı. O da Sabri Koçak’ın “ASD”si gibi bir

yeri, bir duyguyu, bir düşünceyi, bir dokunuşu olanaklarım içerisinde gerçekleştirmek.

Farkında olmadan dokunduğün yaşamlar için teşekkürler "Sabri Koçak"!

IA Atilla Gürmen

Sabri Koçak, bu ülkenin kıymeti az bilinen satranç sevdalılarından biridir. Hani Anadolu'nun uzak bir ilçesine, bir köyüne giderseniz de birden orada hiç beklemediğiniz biriyle tanışabilirsiniz. Temel meselenin onun nasıl orada olduğundan çok, neden daha fazla olmadığı sorusu olduğunu unutarak biraz şaşkınlık biraz keyifle bu karşılaşmanın anısını aklınızın bir köşesinde hep taşırsınız. Sabri Hoca benim için tam da böyle biri oldu. Ankara'nın orta yerinde neredeyse bütün bir yaşamını satranç üzerine bina ederek, yolculuklar, dergiler, turnuvalar, bitip tükenmek bilmeyen camia içi tartışmalar arasında mütevazılığı ve bilgisiyle her daim mutlulukla, dostlukla andığım bir satranç gönüllüsüydü. Çok şükür hep öyle kalmaya devam ediyor. Nice yıllara Sabri Hocam...

Murat Kul
2008-2012 TSF Başkan Vekili

2020 Türkiye Kıdemli Emektarlar Şampiyonası.
Sabri Koçak, rakibi 2018 Emektarlar Şampiyonu
Cemil Çiçek.

Dünya satrancından beğendiğiniz isimler desem?

Ben Fischer'in dünya şampiyonluğu maçı ile satranca başladım. O satranca çağ atlatan bir isimdi. Bence satranca en büyük ilgi onun zamanında oldu. Gençlik dönemimde satranç öğrendiğim ve oynadığım için agresif satrancı severdim, karışık, belirsiz açılışlar seçerdim. Bu bakımdan Keres ve Tal'in oyun-

larını hayranlıkla inceledim. Alekhine, Botvinnik, Kasparov çok isim var sayacağım. Şimdilerde ezici bir teknik güce sahip olan Carlsen var.

Onca yıllık turnuva oyuncusunuz, onlarca belki yüzlerce turnuva ve çok sayıda maç! Geçmiş hatırlamak, hatırlasak bile aynı heyecanı, beğeniye korumak da çok zor ama bütün bunlara rağmen oyunlarınız dediğimizde hala çok beğendiğiniz, sizde iz bırakan en belirgin maçınız?

European Senior Team Chess Championship, 2015
Wilfried Beilfius (2250) - Sabri Koçak (2072)

1. c4 ♖f6 2. ♗c3 g6 3. e4 d6 4. d4 ♕g7 5. f3 O-O 6. ♕e3 ♗c6 7. ♖d2 a6 8. a3 e5
9. ♗ge2 ♗a5 10. ♗c1 exd4 11. ♕xd4 c5 12. ♕e3 ♕e6 13. ♗d5 b5 14. cxb5 ♕xd5 15. exd5 ♖e8 16. ♗f2 ♗g4+ 17. fxg4 ♖xe3 18. ♕e2 ♕d4 19. ♗e1 ♗c4 20. ♖c2 ♖h4+ 0-1

Siz satrancı bunca severken cevabınızın olumsuz olması beklenemez elbette ama ben yine de sorayım: Sizce herkes satranç oynamalı mı?

Evet! Özellikle ülkemizde.

Neden özellikle ülkemizde?

Gördüğüm kadarı ile ülkemiz insanında empati yoksunluğu çok yüksek. Satranç empati oyunu, karşınızdakinin neler düşündüğünü sürekli bulmak, çözümlenmek zorundasınız. Bu yönüyle satrancın faydalı olabileceğini düşünüyorum. Bir de her insanın doğaya ve çevreye zararlı olmayan hobileri olması gerekir. Bunun ille de satranç olması gerekmez. Pek çok güzel uğraş var. Bu olmazsa tüketerek mutlu olan toplum yapısından çıkamayız?

Satrancın her alanıyla ilgilendiniz. Sporculuk, hakemlik, antrenörlük... Bunların hangisi sizce daha keyifli?

Kuşkusuz oynamak zevkli. Üniversiteden sonra çalışmak zorunda olmasaydım ne hakemlik yapardım ne antrenörlük.

Gelelim satranç dergilerine. Ama öncelikle, yanlış bilmiyorsam Türkiye'nin en uzun soluklu dergisi olan Süer Satranç Dergisini (1967-1983) ve dergiyi kendi olanaklarıyla çıkaran Türkiye'nin ilk ulusla-

rarası iki ustasından bir olan saygıdeğer Nevzat Süer'i saygıyla analım.

Evet hocam, genelde satranç dergileri, özelde de ilk günden bugüne benim de içinde bulunduğum Mavikale için neler demek istersiniz? Mavikale'de emeğiniz çok, isminden cismine, içeriğinin oluşturulmasından, ebatlarının belirlenmesine kadar her aşamasında vardınız. Yıllarca hem Yayın Kurulu başkanlığını yaptınız hem dergi için yazı ürettiniz, yeri geldi mizanpajını üstlendiniz, yeri geldi editörlüğünü yaptınız. Bunca emeğiniz olan dergimiz için söz sizde.

Ülkemizde zaten çok sayıda satranç dergisi yok ama çıkan hiçbir satranç dergisi ile Mavikale'yi karşılaştırmak doğru olmaz. Ne de olsa onun masraflarını karşılayan bir kurum var. Özel dergiler satmak zorunda. Satışlar da çok sınırlı nasıl ayakta kalabilirler ki? Mavikale elbette uzun soluklu bir yayın olmalıydı. Gerçi onun da kağıt baskısından vazgeçildi. Keşke devam edilseydi.

Satranç yaşamımda Mavikale'nin kuşkusuz ayrı bir yeri var. 2008'de o dönemin TSF Başkan Vekili Tahsin Aktar bir gün beri arayarak, Yayın Kurulu kurulması ve kurula benim başkanlık etmem konusunda teklifte bulundu. Benim mesleğimi ve yeteneklerimi bilen birisiydi. Bir dergi çıkaralım dedi. Bu olması gereken bir şeydi ve eğitimim, iş tecrübem de buna uygundu. Kabul ettim. Bu görevimi 2017'ye kadar sürdürdüm. Niyetim örnek, süreli bir satranç yayını oluşturabilmektir. Yayın kurulu ve yönetim koordinasyonundan da yine bir başka başkan vekili Murat Kul sorumluydu. Uyumlu ve verimli çalışmalar sürdürdük. Aynı şekilde yazı ve yayın konusunda katkı verebilecek arkadaşlarımız-

Yayın Kurulu, yıl 2010 olmalı. Soldan sağa: Yaşar Güngör, Ergin Çiftçi, Sabri Koçak, Fahri Karabay, Fatma Koç, Nilüfer Çınar Çorlulu, Fatma Yılmaz

la oluşturduğumuz yayın kurulu çalışmalarına başladı. Kurul üyeleri aynı zamanda yazı kurulu gibi çalışıyor, dergi için yazı üretiyorlardı. İlk yıllar profesyonel tasarım şirketleriyle çalıştık. Ancak bunlar İstanbul'daydılar. Süreci takip etmek zor oluyordu ve her şey hazır olduğu halde yayının baskıya hazırlanması çok uzun sürüyordu. Sonrasında Ankara'da bir matbaa ile anlaşıldı ve daha rahat çalışma ortamı bulduk. Baskı ve tasarım işlerinde süreç içinde bir dolu gelişme yaşandı tabii. Ama bence bunları anlatmaya gerek yok. Asıl bilinmesi gereken bir dergiye sürekli içerik üretmenin zorluğu. Hele de amatör anlayışla. Dolayısıyla bu sürecin en zor yanı yazı toplamaktı. Ben görevden ayrıldıktan sonra da sanırım bu zorluk devam ediyor. Bunun aşılabilmesi için profesyonel bir anlayış gerekli. Tabii o zaman da maliyet iyice sorun olacak belki de yıllık sayı da azalacaktır.

Mavikale'de içimde kalan tek şey ise yaptığım çalışmaların ne işe yaradığını, takdir görüp görmediğini bilmememdir.

Mavikale'de sizinle aynı süreci yaşamış biri olarak yaptığımız her çalışmanın işe yaradığına, amacına ulaştığına inanıyorum, bu nedenle siz kalbinizi ferah tutun lütfen!

Söyleşimizin sonlarına doğru gelirken satrançtan biraz uzaklaşalım ve satranç dışı hobilerinize dönelim. Geçmişte nelerle ilgilendiniz, şu anda ilgilendiğiniz hobiniz var mı?

Artık içinde mutlu olduğum ve etkinlik sürdürdüğüm bir başka alan yok. Önceden, eski model büyük arabalara bir merakım vardı son zamanlarda uğraşmıyorum, yaşım ilerlemesine rağmen bisikletle dolmayı çok seviyorum. Sabah elektronik ortamda gazeteleri okuyarak güne başlıyorum. Corona günleri öncesine kadar aktif bir hayatım vardı. Yürüyüş-

ve spor yapmama gerek kalmıyordu. Eve kapandı-
ğımız şu günlerde kuşkusuz satranç iyice öne çıktı.
Ama bunun yanında müzik dinlemeyi de ihmal et-
miyorum. Bir de kedimiz var o da bir yerde torun
gibi. Vaktimin hiç azımsanmayacak bir kısmını da
ona ayırıyorum.

Dostları, arkadaşları, öğrencileri Mustafa Sabri Koçak'ı anlatıyor:

Sabri Koçak Siyasal Bilgilerde okurken, bizler de
ODTÜ Satranç Kulübü olarak üniversitelerarası
maçlar düzenledik. Ankaralı satranççıların uğrak
yeri olan Fatih Kiraathanesinin müdavimlerinden-
dim. Sabri arkadaşım, 1970'li yıllardan bu yana
ağırbaşlı ve olgun yapısıyla hep saygı duyulan bir
kişi olmuştur. Kahve satrancı diye tavlama modunda
oynayan arkadaşların aksine her ortamda satran-
cı turnuvada gibi ciddi oynardı. Satranca verdiği
hizmet yadsınamaz.

IA Hasan Salih Acar

Sabri Hocam, karakteri, mütevazılığı, satranç
sevgisi, bilgisi ile Türkiye ve Ankara satranç cam-
iasının saygın isimlerinden, kilometre taşların-
dan birisidir. Aktif olduğu dönemlerde hakemliği-
min ve oyunculuğumun gelişmesinde üzerimde ciddi
emeği olan çok iyi bir hocadır. Kendisi ile çalışmış
olmaktan dolayı kendimi çok şanslı hissediyorum.

IA Akif Tayfun Haznedaroğlu

Sevgili Sabri Koçak ile sanıyorum Ankara'ya yolu-
mun ilk düştüğü 1980'li ODTÜ yıllarımdan bu yana
tanışırım. Kibar, beyefendi, akıllı, bilgili bir insan
olan Sabri Hoca, satrancı çok seven birisi olduğu
için birçok çocuğa da satrancı sevdirmiş, öğretmiş
ya da çocukların satrancı sevmesine, öğrenmesine
vesile olmuştur. Hazır böyle bir tecrübemiz var
iken satranç camiamızın onun tecrübe, anı, bilgi-
lerinden istifade etmesi gerektiğini düşünüyorum.

Allah sağlık, sıhhat ve uzun ömürler nasip etsin.

FM Eflatun Cem Karadağ

1990 Türkiye Şampiyonu

Sabri Hocam ile 8 yaşında tanıştım. O zamanlar
satranç hakkında çok bir bilgim yoktu. Taşla-
rın hareketi ve 1-2 tane basit açılış biliyordum.
Sabri Hoca ile çalışmaya başladıktan sonra çok
büyük aşama kat ettim. Kendi yaşımda Ankara

birincisi ve Avrupa beşincisi oldum. Derslerde,
turnuvalarda esprileriyle ve neşeli tavırlarıyla
bana satrancı en çok sevdiren kişi oldu. Okuldan
sonra her derse büyük heyecanla ve mutlulukla
gittim. Çünkü satranç öğrenmenin yanında Sab-
ri Hoca ile konuşmak, maç yapmak bile ayrı bir
zevkti. Onunla çalıştığım 4 yıl boyunca hiç kim-
seden öğrenemeyeceğim şeyler öğrendim. Maçla-
rımda şu an bile hala Sabri Hoca'nın bana öğret-
tiği açılışları, stratejileri uyguluyorum.

Her şey için teşekkürler Sabri Hocam!
FM Can Dolgun

Hayatımın bir parçası olan, içinde var olmaktan
keyif aldığım, çok zengin bir dünya benim için
satranç. Bu dünyada, Sabri Hoca da hakemliğiyle,
kişiliğiyle örnek aldığım, satrancı bana sevdiren,
turnuvalardaki disiplini, çalışma düzeni, gö-
rev dağılımındaki seçiciliği, öğretici tavrıyla benim
için satrancın bana kattığı en önemli değerlerden
biri oldu. Turnuvalardaki duruşu, sporculara olan
yaklaşımı ile satranç sporunun saygınlığı, ahlaki
gibi konularda lider kabul ettiğim ve davranış-
larını sürekli rehber edindiğim ender kişilerden
birdir Sabri Koçak. Satranca ve bana kattığınız
her şey için sonsuz teşekkürler sayın hocam...

Ulusal Hakem Çiğdem Ökme

1999 yılının 2. döneminde Ankara Üniversite-
si satranç seçmelerinde tanışmıştım Sabri Hoca
ile çok severek oynadığımız bu oyunun teorik ve
tarihî gelişmelerini bana anlatan ilk kişilerden-
dir. Sakin ve sabırlı analiz gücü bizleri şaşırtmıştı
açıkçası, satranç sevgisini parlayan gözlerinden
ve gülen yüzünden anlayabilirdiniz. Kendine has
satranç stili olan Sabri Hoca özverisi, çalışkan-
lığı ve beyefendiliği ile bizlere her zaman örnek
olmuştur.

Cumali Ünver / Antrenör

*Hocam, sizden sizi, emektarları dinlemek,
onlarca satranççıyı anmak, adeta tarihe
iz düşmek, dostlarınızdan sizi dinlemek
çok güzeldi. Hem bu güzel söyleşimiz
hem de satranca, satranççılara verdiğiniz
bütün emekler için bütün okuyucularımız
adına bir kez daha çok teşekkür eder,
nice sağlıklı yıllarda satrançla dolu uzun
bir ömür dileriz.*